

тетска такса отъ 100 колонати. Намъриль тукъ нѣкои български студенти и познати, които следвали по медицина и показвали добри успѣхи. Отъ впечатления и разсжденията му, изложени въ това писмо, заслужватъ да бждатъ изтъкнати тия. Италиянскиятъ народъ обичалъ твърде много зрелищата: религиозни, театрални и разни други. Черквитѣ били великолепни, калугеритѣ и свещеницитѣ много, и народътъ крайно суевѣренъ. Въ една черква му направилъ силно впечатление надписътъ: *indulgentia plienaria quotidiana* (пълна ежедневна прошка на грѣховетѣ). Имало черкви, въ които грѣховетѣ се опрощавали и за повече дни! Може ли да се мисли по-неблагочестиво обещание и по-голѣмо безбожие? Ежедневно ставали религиозни шествия, гдето народътъ се стичалъ на тълпи. Театритѣ били препълнени: въ единъ дѣлниченъ день видѣлъ повече отъ 2000 работници на едно дневно представление. Въ разговоръ съ единъ католишки свещеникъ той билъ удивенъ отъ невежеството му; на всички запитвания и доводи по религиозни въпроси отъ страна на учения Селимински, простиятъ патеръ, който не билъ чель дори Светото писание, отговарялъ само съ изречението отъ Евангелието (думитѣ на Христа къмъ Петра): „Ти си Петъръ и на този камъкъ ще построя черквата си“ (Матей 15, 18). Отъ друга страна, хвърляло се въ очи безвѣрието на италиянската младежъ, подхранвано отъ невѣроятното дълбоко суевѣрие и явно мошеничество на духовенството. И като отбелязва още, какъ полицейски се налагала религиозната поука, Селимински мисли, че по-добри резултати за насаждане на истината, отколкото насието и наивността, давало търпението, съчетано съ свободни обноси. . .

Материално Селимински не ще е билъ съвсемъ добре въ Флоренция, понеже смѣткитѣ му отъ Атина излѣзли малко погрѣшни. Къмъ всичко друго нуждни му били суми за набавяне на книги и на инструменти, а сжщо и за пътуване. Ето защо той моли „горещо“ благодетеля си А. Ивановъ, да му помогне поне съ 500 фиоринта. Родолубецътъ отъ Брашовъ се показва и този пътъ отзивчивъ. Чрезъ зетя си Г. Думовичъ въ Виена той изпраща исканата сума, като препоръчва на застарѣлия студентъ да икономисва срѣдствата си и да гледа да се завърне по-скоро. И Селимински, благодарейки му и величайки го за толкова негови щедри помощи, обещава